

മുത്തുകൾ

വർഷകാലങ്ങൾ കുത്തിയൊലിച്ചെൻ
മുന്നിലൂടെ ഷടന്നുപോകുമ്പോൾ

ഈറനായി വരുന്ന ഹേമന്തം
നാണമാർന്നടിവച്ചുണയുമ്പോൾ

ഭാഹമാർന്നൊരീ മണ്ണിന്റെ മാറിൽ
വേനൽ വീണു തളർന്നുറങ്ങുമ്പോൾ

മുല്ലവാസന്ത കാന്തികൾ ലജ്ജാ-
നന്ദമിങ്ങു വന്നെത്തി നോക്കുമ്പോൾ

മുത്തടുകൂടിവാൻ മുങ്ങി നില്ക്കുന്നു
മുക്കുവച്ചെറുകുട്ടികൾ, നിങ്ങൾ.

തപ്തമീ മരുഭൂമി തൻ ദുഃഖ-
ചിന്തയെന്റതാണെന്നറിയുമ്പോൾ

വാടി വീണ കിനാവുകൾ പോലെ
വീണപൂവുകൾ നോക്കി നില്ക്കുമ്പോൾ

വെയ്യുവാൻ മുങ്ങിത്താണു വന്നെത്തും
വർഷകാല മേഘങ്ങളെപ്പോലെ

താതകണ്ഡന്റെ ദുഃഖമെന്നുള്ളിൽ
കൂട്ടു കെട്ടിക്കഴിയുകയല്ലോ.

ഞാനറിയാതെയെന്നിലുറങ്ങും
സാഗരത്തിന്നഗാധതയികൾ

മുത്തടുക്കുവാണെങ്ങു നിന്നെത്തി
മുക്കുവച്ചെറുകുട്ടികൾ, നിങ്ങൾ? ■

1964 കൗമുദി വാരിക